

Наприклад, у більшості випадків, неофіційні працівники не отримують права на лікарняний лист і щорічну оплачувану відпустку. Крім того, такі працівники не мають права на компенсацію в разі нещасного випадку на виробництві та пов'язаних з роботою травм. Неформально зайнятий працівник – що означає працівник, який не підлягає соціальному страхуванню – не може розраховувати на отримання відповідних виплат у випадку тимчасової непрацездатності через захворювання, травми тощо.

При використанні незадекларованої праці роботодавці також зіткнуться з труднощами в довгостроковій перспективі, коли вони не будуть здатні конкурувати з компаніями, що пропонують якісні продукти та покладаються на кваліфікованих і вмотивованих працівників. Вони також ризикують бути притягнутими до відповідальності згідно діючого законодавства. Роботодавці-порушники, що використовують незадекларовану працю, ставлять заклопотаних роботодавців в умови недобросовісної конкуренції.

Високий рівень незадекларованої праці тягне за собою втрачені державою доходи, а це може викликати необхідність підвищення податків з метою підтримки державних витрат і надання соціальних послуг населенню, і, відповідно, додатковий податковий тягар для компанії.

Якими є основні обов'язки працівників та роботодавців щодо декларування праці?

Задекларована праця в Україні означає, що:

- суб'єкти підприємницької діяльності-юридичні особи або приватні підприємці роботодавці – зареєстровані відповідно до вимог діючого законодавства; та
- всі працівники, які працюють на таких підприємствах або приватних підприємців, офіційно працевлаштовані; та
- заробітна плата та додаткові виплати таких працівників підлягають оподаткуванню податком з доходів фізичних осіб та є базою для нарахування соціальних внесків в повному обсязі.

Яка процедура реєстрації компаній і приватних підприємців в Україні?

Усі підприємства (юридичні особи) та приватні підприємці повинні бути офіційно зареєстровані відповідно до українського законодавства.

Державна реєстрація в Україні підтверджує факт створення або ліквідації юридичної особи, а також будь-які інші види дій, які вимагають реєстрації запису в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців за місцезнаходженням суб'єкта підприємницької діяльності.

Реєстрація підприємств в Україні вимагає декількох етапів, у тому числі:

- нотаріального завірення статуту компанії;
- відкриття рахунку в банку для внесення початкового капіталу;
- реєстрації компанії в органах державної реєстрації та сплати реєстраційного збору;
- реєстрації в Державному комітеті статистики;
- реєстрації в якості платника ПДВ в органах державної податкової служби та отримання номеру платника податку;
- реєстрація в Пенсійному фонді та фондах соціального страхування;
- взяття на облік у державній службі зайнятості; відкриття постійного рахунку та виготовлення печатки;
- повідомлення районної податкової інспекції про відкриття постійного банківського рахунку.

Після здійснення всіх цих кроків підприємство отримує статус юридичної особи та право наймати працівників.

Фізичні особи, які здійснюють комерційну діяльність, включаючи виробництво і реалізацію продукції, надання послуг або виконання певних робіт, також повинні реєструватися в якості приватних підприємців.

Обов'язки приватних підприємців в Україні майже такі самі, як і обов'язки юридичних осіб. Вони мають право на здійснення простішої процедури державної реєстрації, яка схожа на реєстрацію юридичної особи, але є менш складною в плані подання необхідних документів.

Індивідуальний підприємець, що застосовує спрощений податковий режим, отримує право наймати працівників (від 10 до 50 осіб, в залежності від категорії платника податків відповідно до ст. 291 Податкового кодексу України). Платники єдиного податку не мають права наймати працівників, якщо вони